

Eerstesteenlegging Op de Slek

Op vrijdag 11 juli werd de eerste steen gelegd van de Antoniuskapel. In een woord van welkom vertelde de voorzitter van de buurtvereniging over plannen van weleer om een kerk te bouwen op de Slek.

Er werd geld ingezameld, maar de kerk zou er nooit komen, totdat het plan ontstond om een kapel te bouwen. De voorzitter memoreerde de mensen die in het verleden geld hebben geschonken en nu vanuit de hemel zien hoe de Antoniuskapel gemetseld wordt. Ook dankte hij de gulle gevers en sponsors van nu.

Hierna werd de eerste steen gezegend. De zegenbede werd ingeleid door woorden uit de Bijbel, waar we in de eerste brief van Petrus lezen: *“Zusters en broeders, voeg u bij Christus, de levende steen die door mensen werd afgekeurd, maar door God werd uitgekozen om zijn kostbaarheid en laat ook u zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijke tempel.”*

Vervolgens legden de twee oudste omwonenden van de kapel, mevrouw Schlangen en de heer Schoenmakers, de eerste steen op zijn plaats. Dit historische moment werd bijgewoond door vele belangstellenden, die elkaar vervolgens ontmoetten rond koffie en vlaai. Wij wensen de bouwers van de Antoniuskapel alle goeds toe bij de verdere realisatie van dit mooie initiatief.

Welke Antonius is het nou?

Herhaaldelijk wordt de vraag gesteld aan welke Antonius de kapel Op de Sleek wordt toegewijd. We kennen namelijk twee Antoniussen: “die van Padua en die met het varken”.

De kapel wordt *niet* toegewijd aan Antonius van Padua, die in de dertiende eeuw leefde en bekend werd als de heilige van verloren zaken. Sint Antonius van de Sleek, leefde vele eeuwen eerder, in de derde eeuw na Christus.

Hij werd geboren in Egypte.

Hij koos bewust voor een leven van armoede en ascese aan de rand van de woestijn, waar hij in zijn eigen levensonderhoud voorzag als boer. Antonius bezon zich op de boodschap van Jezus en velen kwamen naar hem toe om raad te vragen. Rond Antonius groeide een gemeenschap van monniken: de eerste christelijke monnikengemeenschap. Hij wordt daarom Antonius Abt genoemd en vereerd in de katholieke kerk, maar ook in de oosterse kerken. Hij stierf op 105jarige leeftijd en werd op zijn eigen verzoek begraven op een onbekende plek in de woestijn. Zijn bijnaam “Antonius met het varken” is ontstaan in de Middeleeuwen. Een verpleegorde, de Antonieten, mocht hun varkens vrij laten rondlopen in de dorpen, als vergoeding voor hun verpleging. Deze varkens droegen een belletje om hun nek als teken dat zij van de broeders waren. Op 17 januari, de feestdag van Antonius Abt, werden de varkens geslacht, waarna het vlees onder de armen werd verdeeld. Op de afbeelding Antonius met het varken dat in de kapel staat.